

ובבחינה מסויימת הרי היא ממש ההיפך ממידת היסוד, ועניינה הוא אשר יוצא מהנפש איזה זיו והארה אשר היא נקראת מידת המלכות שבנפש, והוא מה שיש לנפש כח ההתגלות, כי בשעה שהנפש מגלה את עצמה, הרי היא מגלה רק את החלק החיצוני שבה, ולמשל מידת המלכות של הקב"ה מצטיירת לנו, באופן כי כל הבריאה כולה הוא חלק ממידת המלכות של הקב"ה, והקב"ה שהוא אין סוף, גילה את האור אין סוף באופן של גילוי, וכל זה הגילוי הוא לא יותר מזיו והארה חיצונית לגבי האין סוף, כי כל העולם הוא ענין מלא כל הארץ "כבודו" דייקא, כבודו הוא זיו יקרי, שהוא רק זיו חיצוני, והוא האור אלקי היורד לתוך הגבול והוא ממלא כל עלמין, ולגבי מהותו ועצמותו ית' הרי זה רק זיו והארה בעלמא, שלכן מהאי טעמא אינו תופס כלל מקום לגבי מהותו ועצמותו.

ולמשל בענין השמש אנו רואין שישנו השמש עצמו, וישנו זיו השמש היוצא מהשמש, וזיו זה אינו תופס כלל מקום לגבי השמש עצמו, כי בתוך השמש עצמו לא יראה זה הזיו, הגם שבודאי ישנו שם, שהרי הזיו הלא נמשך מהשמש עצמו, מ"מ שם במקומו אינו תופס מקום כלל לגבי עצם השמש, משום שכל מציאותו אינה אלא זיו והארה בעלמא. וכך החלק של האדם שיש בו כח הגילוי, אינו אלא חלק המלכות שבו, ועצמות האדם ופנימיותו הוא הרבה יותר מזה החלק המתגלה ממנו, עד שזה החלק המתגלה ממנו אינו תופס כלל מקום לגבי האדם עצמו. והחלק הזה שמתגלה לחוץ נקרא דלית לי' מגרמי' כלום, כי הוא רק זיו והארה ממידותיו, כי בתוך האדם בפנים יש לו כל המידות חסד גבורה וכו', והאופן שנראים שם בפנים, זו עצמיותו, והאופן שהם מתגלים לחוץ, זהו רק זיו והארה בעלמא, ואינו תופס כלל שום מקום. וכך ידוע כי מידת המלכות היא ג"כ מידת הביטול, שיהיה האדם בטל אל הקב"ה, וזהו כאשר האדם מכיר שכל מציאותו היא לא יותר מזיו והארה ממהותו ועצמותו ית', ואין לו כלום מעצמו, וכך מידת המלכות שבתוך האדם הוא

יהיה אצלו כאילו הוא תוך ביתו הריק מאנשים, כי הוא מקיים שויתי ה' והוא ביחד עם הרבוש"ע, ולא נוגע לו החיצוניות, כי איזה מקום תופסת החיצוניות לגבי מלא כל הארץ כבודו, והרי הוא רואה רק את מלא כל הארץ כבודו ולא שום דבר אחר, ומה נוגע לו כל הריבוי אנשים, הלא הוא רק דבר חיצוני אשר לא גורם לו שום התפעלות, כי הוא דבוק בהשורש בפנימיות.

וְזוּ דרגת יוסף הצדיק, ולכן היה תמיד בשמחה, כי ויהי ה' את יוסף, ועד כדי כך ששאל את השר המשקים ושר האופים מדוע פניכם רעים היום? ומה שאלה היא זו, הלא היו כולם תוך בית האסורים, והמתינו למשפט קשה של דיני נפשות, שהרי את שר האופים תלו לבסוף, וא"כ הרי היו במצב של סכנה גדולה, אשר גרם להם יסורים גדולים, שהרי בעוד שלשת ימים יתקיים משפטם, והיו כולם יודעים זאת שבעוד שלשת ימים יוחלט דינם לחיים או למות, וא"כ מה השאלה מדוע פניכם רעים היום ולמה הנם זועפים? ובכלל, הלא בבית האסורים היו בודאי כולם זועפים ולא רק הם לבד, וא"כ מהו החידוש שהיו הם זועפים. אלא בודאי הענין, כי כאשר יוסף היה נמצא בתוך בית האסורים, והוא היה הממונה על כולם, הנה ע"ז השפיע שמחה גדולה בתוך כל בית האסורים, ולא ראו כולם לפני עיניהם כלל את בית האסורים, כי אור צדיקים ישמח, והיתה שורה ממש שמחה עליונה תוך בית האסורים, ולא ראו שום חיצוניות, אלא היו שמחים כל היום באור אלקות, כמש"כ ויהי ה' את יוסף, שהרי זה פסוק מפורש שהיה שם גילוי שכינה, וממילא היה שם כסדר שמחה, ולכן היה אצלו חידוש מדוע פניכם רעים היום, וזו הדרגא דיוסף אשר לא מתפעל כלל משום חיצוניות.

ביאור מידת "מלכות"

הנה "מידת המלכות" היא המדה האחרונה, והיא המקבלת מכל המדות העליונות,

אלא זהו טבע האדם להיות נמשך אחר מה שבני אדם חושבים עליו. ונמצא שהוא נמשך אחר חלק הזיו והארה ממציאיותו, ומכניס את כל עצמיותו לתוך זיו זה, וממילא מתבטלת כל מציאותו ונעשה כולו זיו בעלמא, והוא חי כולו בתוך שמו ולא תוך מציאותו, והלא כל השם שלו הוא רק זיו והארה ממציאיותו, כי השם שלו הוא רק חלק קטן מהנפש אשר יש לו כח הגילוי, אבל עיקר הנפש לא מתגלה כלל, ונמצא שהוא חי כולו תוך מידת המלכות שלו, שהיא רק זיו והארה.

וצריך שיהיה לאדם זהירות רבה בזה, שיהיה הוא למעלה מהכבוד, ויהיה הוא דבר אחר לגמרי, ואל לו להתפעל מכל הכבוד שהוא רק זיו והארה, שהוא ממש רק חלק חיצוני שבנפש. וזש"כ במגילת אסתר, ויאמר המן בלבו למי יחפוץ המלך לעשות יקר יותר ממני, ויאמר המן אל המלך וגו' יביאו לבוש מלכות אשר לבש בו המלך, וסוס אשר רכב עליו המלך, ואשר ניתן כתר מלכות בראשו וגו', ומה רצה המן בכל זה, האם רצה לעשות פורים שפיל, מה יהיה לו מכל הענין הלזה, ובשלמא אם יתנו לו איזו מדינה או כסף וזהב, אבל סתם להרכיבו ברחוב העיר ושיקראו לפניו ככה יעשה לאיש, מה מרוויח מכל זה. ועוד כי כל מה שאמר אין לזה כלל שום משמעות, שהרי אמר לקחת איש שאינו מלך, וילבישו אותו לבוש מלכות, ומה התועלת להלביש לבוש מלכות לזה שאינו כלל מלך, הלא הוא רק פורים שפיל, היפך המציאות האמיתית, וא"כ מה רצה המן בכל זה. אלא מאי שהעיקר הוא שכולם יסתכלו עליו, ויראו איך שהוא לבוש בלבוש מלכות וכו', ומכריזין לפניו ככה יעשה לאיש, ובכל העיתונות יתנוסס תמונתו איך שהוא רוכב על סוס המלך וכו', והרי זה מין כבוד אשר בשעת מעשה יהיה נראה כאילו הוא מלך, הגם שהוא שקר מתחילתו, וגם כבוד אינו, הרי עכ"פ היא חיצוניות מהכבוד, באשר יהיה הוא הרוכב למעלה, ואחד מהשרים יעמוד למטה וינהיגו, ויכריז לפניו וכו', והרי זה כל כולו כבוד המדומה.

החלק של האדם שאינו תופס כלל מקום לגבי עצם האדם.

ולמשל, רואים שרוב בני אדם יש להם טבע, שחלק גדול מהחיים שלהם הם חיים עפ"י האספקלריא של אחרים, והיינו שהם מסתכלים על עצמם עפ"י העיניים של האחרים, ואינו נוגע להם כ"כ מהן מציאותם האמיתית, אלא העיקר הוא אצלם איך אחרים מסתכלים עליהם, ואיך הם נחשבים בעיניהם, ומקבלים ציור על עצמם כפי שהם נחשבים בעיני אחרים. וכגון כאשר יהיה איזה אדם שנעשה מפורסם, ונתמנה לראש ישיבה של אלפי תלמידים, אזי אם הוא אינו מזוכך, ירגיש אצל עצמו שהוא איש נכבד, משום שאלפי תלמידיו מכבדים אותו ואח"כ כאשר יום אחד לא תהיה לו עוד ישיבה, מחמת שהפסיקו תפקידו שם עוד כראש ישיבה, אזי כבר לא יהיה לו עוד זה ההרגש שהוא איש נכבד, והגם שלא נשתנה שום דבר מעצמיותו, אלא שהם פסקו מלהחשיבו עוד, אעפ"כ יקבל לב נשבר מזה, ולמה יישבר לבו בקרבו, הלא לא נעשה בעצמיותו שום שינוי, ויודע בבירור שלא נעשה תלמיד חכם יותר קטן ממה שהיה עד אז, ולא נפתחה היראת שמים שלו ממה שהיה לו עד אז, והוא ממש באותה דרגא שהיה עד אז, וכל החילוק הוא שאתמול כולם החשיבוהו, והיום פסקו מלהחשיבו, ולמה אתמול חשבת שאתה איש נכבד, והיום אתה חושב להיפך, הלא אתה יודע בבירור שלא נעשה שום שינוי בין אתמול להיום, אלא מאי, שהאדם מסתכל על עצמו כפי שאחרים מסתכלים עליו.

וכאשר האדם עומד לפני ציבור גדול, אזי בטבע יהיה לו פחד לדבר לפני הציבור, ומה איכפת לך שיש כאן ציבור, זהו כי הציבור מסתכלים עליו ודנים אותו, ולכן הוא חושב מה שהם חושבים עליו, וממילא יש לו פחד, משום שאינו יודע מה הם חושבים עליו, ויתכן שחושבים עליו כך או כך, וכיון שכ"כ הרבה אנשים דנים אותו עתה, נופל עליו פחד. אמנם מה לך נפק"מ מה שהם חושבים עליך,

יעשו חתונה, העיקר הוא שיהיה כתוב באיזה עיתון שהיתה חתונה גדולה, והיו שם הרבה אנשים, והיתה שמחה לעילא ולעילא וכו' וכו', וזהו הקובע כל המציאות, שעד אז לא ידעו כלל אם הם נמצאים בעולם, רק עתה הם רואים שחור על לבן שקיימים הם, כי כל המציאות נקבע שם, וזהו השקר הנורא של הכבוד המדומה. אבל אנו יודעין בסדר המדות שמידת המלכות היא רק זיו והארה בעלמא, דלית ליה מגרמי כלום, וכדי לזכות למידת המלכות צריכים להכיר זאת בכירור, שלא להתפעל משום כבוד, ורק זה שיודע שזיו והארה אין להם שום מציאות, ואינו מתפעל משום כבוד, הוא שזוכה לזה הכבוד של מידת המלכות, ומאירים ממנו זיו והארה אלו.

ואזי כאשר יש לו הכרה ותפיסה ברורה בזה הזיו והארה, זה גורם לו להכיר גם בעצמו שהוא אינו לא יותר מזיו והארה בעלמא מהאור אין סוף, והוא ממש לית ליה מגרמי כלום, וזו מידת המלכות של הקדושה, שהיא מאירה רק בדרך זיו והארה, בהכרה ברורה דלית ליה מגרמי כלום, משא"כ מלכות דסט"א היא ההיפך, שהזיו והארה נעשים אצלם למציאות. ויש בזה עומק גדול, וצריכים להתבונן בזה, כאשר שורש כל הרע בא מזה, ממציאות שאינה מציאות, שהוא כאשר הזיו והארה נעשה למציאות, שזו השורש של ישות, והשורש של כל הרע, והטוב הוא ההיפוך, כאשר מכירים בכירור הענין של מלכות.

וזהו כי כל ענין הכבוד אינו אלא זיו והארה, והוא כולו בחינה דלית ליה מגרמי כלום. ואעפ"כ ישנן בני אדם שמניחים את עצמם כל כולם תוך הכבוד הזה, וחיים בעולם הדמיון, בעולם שאין להם שום מציאות, כי רק הזיו שלהם נמצא שם ולא עצמיותם, והוא מה שאחרים חושבים עליהם, ולא מה שהם בעצם במציאותם, והרי שכל מציאותם הופכת להיות מה שאחרים חושבים עליהם, ועפ"י רוב הוא גם ממש שקר לגמרי, ולא היו דברים מעולם, כי האחרים אינם מכבדים אותם כלל, אלא לעיני בשר הרי הוא נראה כענין של כבוד. וכמו כאשר לבסוף שהנהיג המן את מרדכי ברחוב העיר, כתיב שהמן נדחף אל ביתו אבל וחפוי ראש, שנעשה כולו מבובל, ומה נעשה כאן, הלא לא נשתנה כלום ממה שהיה עד עתה, הלא המן נשאר להיות בדרגתו כמקדם, ולא נתבטל כלל כל הגזירה, אלא נשאר קיים כמקדם, ומרדכי שב לשקו ולתעניתו, אלא שעשו 'פורים שפיל', וא"כ מה כל הרעש. אלא מאי, כי המן היה חי כל כולו תוך העיתונות, ואם בהעיתונות יהיה צורת מרדכי איך שרוכב למעלה על סוס המלך, והמן עומד למטה ומנהיגו, הרי שזו המציאות, ואין כלל מציאות אחרת, כי המציאות היא מה שבני אדם אומרים, והמציאות היא הכבוד המדומה.

ובך יש רח"ל כמה בני אדם שחיים כך את חייהם, וכל מאויים ותקוותם הוא לזכות ששםם יופיע באיזה עיתון או קול קורא, וכאשר

